

19 noiembrie – 25 noiembrie

Pasaje care se contrazic

Textul de memorat: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5:39)

Petru ne avertizează: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15). Pavel ne îndeamnă și el: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra Lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă” (2 Timotei 4:2,3). Prin urmare, ar trebui să analizăm nu doar acele pasaje care pot fi explicate ușor în acord cu convingerile noastre, ci să abordăm și pasajele care sunt de obicei folosite pentru a da o învățătură diferită de ceea ce credem noi.

Să urmărim exemplul inspirator al lui Isus. „Hristos Însuși n-a lăsat nerostit niciun singur cuvânt din adevăr, dar l-a rostit întotdeauna cu iubire. [...] El n-a fost niciodată aspru, n-a rostit niciodată în mod inutil vreun cuvânt sever, niciodată n-a provocat unei inimi sensibile o suferință nenecesară. El n-a criticat slăbiciunea omenească” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 353).

De înțeles: Pasajele provocatoare folosite de unii ca să justifice noțiunea de nemurire naturală a sufletului ar trebui să ne întărească propriile convingeri și să ne ajute să răspundem cu bunăvoință celor care pun sub semnul întrebării învățătura Bibliei.

Duminică, 20 noiembrie – Bogatul și Lazăr

1. De ce pasajul din Luca 16:19-31 nu este o descriere literală a vieții de dincolo?

Unii teologi sugerează că pasajul din Luca 16:19-31 ar trebui interpretat literal, și anume ca o descriere a stării morților. Dar această perspectivă ar duce la numeroase concluzii nebiblice și ar contrazice multe pasaje pe care deja le-am analizat. În primul rând, ar trebui să admitem că raiul și iadul sunt suficient de aproape cât să permită o conversație între locuitorii lor (Luca 16:23-31). Ar mai trebui să presupunem și că în viața de după moarte, în timp ce corpul zace în mormânt, rămâne o formă conștientă a sufletului care are ochi, un deget, o limbă și care simte până și setea (Luca 16:23,24). Dacă aceasta ar fi o descriere a stării omului în moarte, atunci cu siguranță raiul nu ar fi un loc al bucuriei, fiindcă cei salvați ar putea să urmărească nesfârșitele chinuri ale celor dragi pierduți și chiar să dialogheze cu ei (Luca 16:23-31). Cum ar putea o mamă să fie fericită în rai în timp ce se uită la agonia continuă a iubitului ei copil din iad? Într-un asemenea context, ar fi practic imposibil de împlinit promisiunea lui Dumnezeu că nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere (Apocalipsa 21:4).

Din cauza unor astfel de incoerențe, mulți teologi moderni consideră narațiunea despre Lazăr și omul bogat drept o ilustrație în care nu toate detaliile pot fi interpretate literal. George E. Ladd, deși nu este adventist, pare să fie adventist când afirmă că această povestire a fost probabil „o parabolă cu elemente împrumutate din gândirea iudaică a vremii și nu are scopul de a transmite nimic despre starea morților” („Eschatology”, în *The New Bible Dictionary*, Eedermans, 1962, p. 388). Pilda bogatului nemilostiv prezintă un contrast izbitor între bine îmbrăcatul „bogat” și „un sărac numit Lazăr, plin de bube” (Luca 16:19,20). Pasajul transmite că: (1) statutul și recunoașterea socială din prezent nu reprezintă un criteriu pentru răsplata viitoare și (2) destinul veșnic al fiecărei persoane este decis în această viață și nu poate fi schimbat în viața de dincolo (Luca 16:25,26).

Citește Luca 16:31. Ce mesaj ar trebui să ne însușim din cuvintele tari ale lui Isus cu privire la autoritatea Bibliei și modul în care ne raportăm la ea?

Luni, 21 noiembrie – „Astăzi vei fi cu Mine în rai”

Unul dintre textele biblice cel mai des folosite pentru a dovedi că sufletul este nemuritor e **Luca 23:43**. Citește-l în mai multe traduceri și versiuni ale Bibliei și vei observa că aproape toate îl redau la fel, dând impresia că exact în ziua în care a murit Isus, El și tâlharul au fost împreună în rai. Nu ar trebui să fim surprinși, deoarece aceste traduceri sunt realizate de specialiști care cred în nemurirea naturală a sufletului. Dar este aceasta cea mai bună traducere a textului?

2. Compară Luca 23:43 cu Ioan 20:17 și cu Ioan 14:1-3. În ce mod promisiunea făcută tâlharului pocăit de pe cruce ar trebui interpretată în lumina cuvintelor lui Isus adresate Mariei Magdalena și a făgăduinței făcute ucenicilor?

Supoziția că Isus și tâlharul au mers în rai în aceeași zi contrazice cuvintele lui Isus adresate Mariei Magdalena după înviere, care transmit că El încă nu mersese în prezența Tatălui în cer (Ioan 20:17). Această idee greșită, și anume că Isus și tâlharul pocăit au mers în cer în aceeași zi, mai contrazice și promisiunea făcută de Isus ucenicilor că aveau să fie luați la cer abia la a doua Sa venire (Ioan 14:1-3).

Problema în Luca 23:43 este dacă adverbul „astăzi” (gr., *sēmeron*) determină verbul care vine după el („a fi”) sau pe cel de dinaintea lui („a spune”). Wilson Paroschi admite că gramatical este practic imposibil de stabilit alternativa corectă. „Luca însă are tendința clară de a folosi acest adverb legat de verbul care este în fața lui. Acesta este cazul în 14 din cele 20 de folosiri ale lui *sēmeron* din Luca și din Faptele apostolilor” („The Significance of a Comma: An Analysis of Luke 23:43”, în *Ministry*, iunie 2013, p. 7). Așadar interpretarea cea mai firească a versetului 43 din Luca 23 ar fi: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în rai.” Formularea „îți spun astăzi” evidențiază relevanța și solemnitatea afirmației: „vei fi cu Mine în rai”. Pe scurt, Isus îi promitea tâlharului, chiar atunci și acolo, că avea să fie mântuit. De altfel, versiunea EDCR a Bibliei Cornilescu (vezi în aplicația YouVersion) redă astfel într-o notă acest text: „Adevărat îți spun astăzi: vei fi cu Mine în rai.”

Citește Luca 23:39-43. În ciuda păcatului său, a faptului că nu avea nimic de oferit lui Dumnezeu, tâlharului pocăit i s-a promis viața veșnică în Hristos. În ce fel acest episod transmite marel adevăr al mântuirii doar prin credință? În ce privințe suntem și noi exact ca acel tâlhar? În ce fel ne deosebim?

Marti, 22 noiembrie – „Să mă mut și să fiu împreună cu Hristos”

3. Citește Filipeni 1:21-24 și 1 Tesaloniceni 4:13-18. Când se aștepta Pavel să fie „cu Hristos” și „cu Domnul”?

Pavel era mânat de pasiunea de a trăi „în Hristos” acum (2 Corinteni 5:17) și „cu Domnul” Hristos după a doua Sa venire (1 Tesaloniceni 4:17). Nici măcar moartea nu putea să-i smulgă certitudinea că Îi aparține Domnului Său. Citește argumentele lui în **Romani 8:38,39** și **Romani 14:8**. Cu această certitudine în suflet, Pavel se referea la credincioșii decedați drept „cei ce au adormit în El [Isus]” (1 Tesaloniceni 4:14) și care vor fi înviați la a doua venire a lui Isus ca să primească viața veșnică (1 Corinteni 15:16-18; 1 Tesaloniceni 4:13-18).

Prin exprimarea dorinței de a se muta și a fi „împreună cu Hristos” (Filipeni 1:23), a vrut Pavel să spună că, după ce murea, sufletul lui avea să se mute și să trăiască în mod conștient cu Hristos? Nicidecum! În acest text, „Pavel dă glas dorinței sale de a părăsi această viață și a fi cu Hristos, fără a face referire la vreun interval de timp care s-ar scurge între cele două evenimente, ca și cum prin moarte s-ar fi dus imediat la cer. Acest verset nu afirmă însă că Pavel se aștepta să meargă la ceruri odată cu moartea sa. El afirmase foarte clar că își va primi răsplata la a doua venire a lui Hristos (2 Timotei 4:8)” (*Biblia de studiu*, Editura Viață și Sănătate, 2014, comentariu la Filipeni 1:23).

Dar de ce prefera Pavel să moară în loc să trăiască? Pentru că atunci s-ar fi putut odihni în sfârșit de toate necazurile lui, fără să fie nevoit să mai sufere fizic, în trup (1 Corinteni 9:27). Și s-ar fi odihnit cu deplina certitudine că avea să primească „coroana neprihăririi” la a doua venire a lui Isus (2 Timotei 4:6-8). Deși

Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice

cu siguranță nu voia să moară, Pavel știa ce avea să urmeze după moarte.

Cine nu s-a gândit, mai ales în momentele grele, ce bine ar fi să închidă ochii în moarte și, următorul lucru pe care să-l știe, să fie acela de a fi „cu Domnul”? Cum ne ajută acest gând să înțelegem ce a vrut Pavel să spună în Filipeni?

Miercuri, 23 noiembrie – Duhurile din închisoare

4. Citește 1 Petru 3:13-20. Cum le-a predicat Hristos „duhurilor din închisoare [...] în zilele lui Noe”? (Vezi și Geneza 4:10.)

Comentatorii care cred în nemurirea naturală a sufletului susțin că Hristos le-a predicat „duhurilor din închisoare” (1 Petru 3:19) în timp ce El încă Se odihnea în mormânt. Din perspectiva lor, spiritul Lui lipsit de trup s-a dus în iad și le-a predicat spiritelor fără trup ale antediluvienilor. Dar această idee fantezistă este inacceptabilă biblic, fiindcă nu există o a doua posibilitate de salvare pentru cei morți (Evrei 9:27,28). De ce le-ar predica Isus celor fără nicio altă șansă la mântuire? În același timp, această teorie contrazice învățătura Bibliei că morții rămân inconștienți în mormânt până la învierea finală (Iov 14:10-12; Ps. 146:4; Ecles. 9:5,10; 1 Cor. 15:16-18; 1 Tes. 4:13-15). În plus, și dacă am presupune că, în timp ce Se afla cu trupul în mormânt, Isus a coborât în iad ca să le predice antediluvienilor nelegiuți, de ce doar aceștia să fi auzit mesajul Lui? Să nu fi fost și alți oameni pierduți care să ardă în iad cu ei?

Este lipsită de sens și sugestia că Isus le-ar fi predicat îngerilor căzuți neascultători din zilele lui Noe. În timp ce despre „duhurile din închisoare” se spune că „fuseseră răzvrătite odinioară” (1 Petru 3:19,20), Biblia spune că îngerii răi sunt în continuare răzvrățiți astăzi (Efeseni 6:12; 1 Petru 5:8). Mai mult, îngerii căzuți sunt „puși în lanțuri veșnice, în întuneric”, „pentru judecata zilei celei mari” (Iuda 6), fără nicio posibilitate de a fi salvați. De remarcat că duhurile din închisoare din 1 Petru 3:19 sunt identificate în versetul 20 cu antediluvienii răzvrățiți din „zilele lui Noe”. Termenul „duh” (gr., *pneuma*) este folosit în acest text (și în tot Noul Testament, precum 1 Cor. 16:18; Gal. 6:18) cu referire la oameni vii care aud și acceptă invitația la mântuire. Cuvintele „în închisoare” se referă, evident, nu la o închisoare propriu-zisă, ci la închisoarea păcatului în care se află natura umană nenăscută din nou (Rom. 6:1-23; 7:7-25). Isus le-a predicat antediluvienilor nepocăiți prin intermediul lui Noe, care a fost instruit de Dumnezeu (Evrei 11:7) și a devenit un „propovăduitor al neprihănirii” pentru contemporanii săi (2 Petru 2:5). Versetele lui Petru au fost scrise în contextul a ceea ce înseamnă a fi credincios; ele nu constituie un comentariu cu privire la starea morților.

Joi, 24 noiembrie – Sufletele de sub altar

5. Citește Apocalipsa 6:9-11. Cum pot striga de „sub altar” „sufletele” martirilor morți?

Ruperea celei de-a cincea peceti din Apocalipsa dezvăluie o scenă neobișnuită. Sufletele martirilor sunt văzute, metaforic vorbind, „sub altar” strigând către Dumnezeu după răzbunare (Apoc. 6:9-11). Unii comentatori tind să identifice acest „altar” cu altarul tămâierii menționat în legătură cu a șaptea pecete (Apoc. 8:1-6). Dar referirea la „sânge” (în loc de „tămâie”) din Apocalipsa 6:9-11 ne face să vedem aici o trimitere la altarul pentru arderea-de-tot, pe care se vărsa sângele jertfelor (Lev. 4:18,30,34). După cum se obișnuia ca altarul să fie uns cu sângele jertfelor, și sângele martirilor s-a vărsat simbolic pe altarul lui Dumnezeu, când martirii și-au pierdut viața rămânând credincioși Cuvântului lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus (Apoc. 6:9; vezi și Apoc. 12:17; 14:12). Și „sufletele” de sub altar reprezintă un simbol. Luate literal, ar trebui să concluzionăm că martirii nu sunt pe deplin fericiți în cer, fiindcă încă strigă să fie răzbunați. Nu prea par să se bucure de răsplata mântuirii, nu-i așa? Dorința de răzbunare îți poate face viața foarte nefericită. Dar să îți faci nefericită și moartea?

Este important să ne amintim că Ioan nu a văzut cerul așa cum este în realitate. „Nu există cai albi, roșii, negri sau galbeni, călăriți de războinici. Isus nu apare acolo sub forma unui miel cu o rană de cuțit care sângerează. Cele patru fiare nu reprezintă creaturi înaripate reale cu trăsăturile specifice respectivelor animale. [...] În același fel, nu există «suflete» care stau sub vreun altar din cer. Întreaga scenă constituia o reprezentare plastică și simbolică” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 7, p. 778). George E. Ladd, *Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice*

neadventist fiind, nota: „În exemplul de față [Apoc. 6:9-11], altarul este clar cel al jertfelor, pe care se vărsa sângele jertfei. Faptul că Ioan a văzut sufletele martirilor *sub altar* nu are nicio legătură cu starea morților sau cu situația lor din stadiul intermediar; este doar un mod viu de a reprezenta faptul că ei au fost martirizați în Numele Dumnezeului lor” (*A Commentary on the Revelation of John*, p. 103).

Cine (mai ales dintre victimele nedreptății) nu a strigat să se facă dreptate? De ce noi, prin credință, trebuie să avem încredere că în final dreptatea, care lipsește atât de mult în această lume, se va face negreșit? Ce mângâiere găsești în această promisiune minunată?

Vineri, 25 noiembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, capitolul 21; *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 78; *Principiile fundamentale ale educației creștine*, capitolul „Profesorii - exemple de integritate creștină”

„În parabola despre omul bogat și săracul Lazăr, Domnul Hristos arată că destinul veșnic al oamenilor este hotărât în timpul acestei vieți. Harul lui Dumnezeu îi este oferit fiecărui suflet de-a lungul timpului de probă. Dar, dacă își risipesc ocaziile, dedicându-se satisfacțiilor egoiste, oamenii se despart singuri de viața veșnică. După moarte nu le va mai fi acordat niciun alt timp de probă. Oamenii așază, prin propria alegere, o prăpastie de netrecut între ei și Dumnezeu” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 260).

„Când martirajul părea singura cale de a scăpa de chin, primii creștini se bucurau că erau considerați demni să sufere pentru Hristos, care a fost crucificat pentru ei. Exemplul lor valoros va fi o mângâiere și o încurajare pentru poporul lui Dumnezeu care va trece printr-un timp de criză cum nu a mai fost niciodată” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 213).

STUDIUL ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 1 Împărați 13 - 19;

1. Cât timp au stat unul lângă altul măgarul și leul din 1 Împărați 17?
2. Ce expresie folosește autorul cărții 1 Împărați pentru a descrie păcatul dintre David și Bat-Şeba?
3. Ce meniu zilnic primea Ilie lângă pârâul Cherit, când și de câte ori?
4. Ce a mâncat Ilie înainte de a călători spre muntele lui Dumnezeu?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 10 „Motive pentru a ne ruga”

5. Care este sfatul pentru rugăciunile lungi și rostite cu voce puternică?